

1 וכן הוא בענין הפצת המעיינות חוצה:

2 אף על פי שבדורות שלפני זה היתה פנימיות התורה צריכה להיות עבור יחידי סגולה בלבד, ואסור היה
3 להפיצה חוצה – הנה סדר זה היה יכול להיות כאשר הכל היה כתיקונו; אבל כאשר "עת לעשות לה'" – אזי
4 צריכים ללבוש בגדי כהונה ולילך עמהם "חוצה", בכדי לבטל את כל ההעלמות וההסתרים³⁴.

5 וכידוע³⁵ המשל של רבינו הזקן, לבן המלך שחלה, וצוה המלך לשחוק את האבן היקרה שבכתר המלך,
6 וליתן בפיו של בן המלך, שמא תיכנס טפה אחת! והרי מובן בפשיטות שבדרך כלל אין נתינת מקום לשחוק
7 את האבן היקרה שבכתר המלך, אבל במעמד ומצב שבנו של המלך נמצא בהעלם והסתר גדול, אזי הכל כדאי
8 כדי לבטל את ההעלם וההסתר.

9 וכן הוא בנמשל בנוגע להפצת תורת החסידות – שמזמן לזמן, כאשר ההעלמות וההסתרים הולכים
10 ומתגברים, אזי ניתוסף בהפצת החסידות במדה גדולה יותר, ועד שבדורנו ממש נעשית הפצת והמשכת תורת
11 החסידות לכל ממש.

12 וענין זה שייך במיוחד לשבת מברכים חודש שבט, החודש שבו חל יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר
13 – שהרי אצל הרבי היה הסדר לקרב את כל בני ישראל, מבלי להעמיד בפניהם תחילה איזה תנאי, והפיץ ונתן
14 חסידות לכל בני ישראל ממש.

15 יב. המורם מכל האמור – שבזמן הזה צריכים לעסוק בהענין דהפצת המעיינות חוצה.
16 ויש להוסיף, שמלבד זאת שמצד ההעלמות וההסתרים רצונו של האב שיקחו את האבן הטובה שבכתר המלך
17 ויתנו לבנו, הנה עוד זאת, שלאחרי שכבר לקחו את האבן הטובה שבכתר המלך ושחקו אותה, הרי אם גם אז
18 לא יכניסו אותה לפיו של הבן, אזי האחריות היא גדולה ביותר, כיון שהאבן הטובה שבכתר המלך הולכת
19 לאיבוד חס ושלום.

20 ולאידיך גיסא, מובן גם גודל הזכות של כל אחד שמשתדל בזה, שהרי רואים את יוקר הענין ועד כמה הוא
21 תופס מקום למעלה וגורם נחת רוח, עד שבשביל זה כדאי הכל, כנ"ל בהמשל.

22 ועל ידי עבודה דהפצת המעיינות חוצה, שזהו הענין דבגדי כהונה (כנ"ל), אזי מחריבים את בית המקדש
23 המזויף, ונמשך בית המקדש האמיתי – שהרי הוא "בנוי ועומד למעלה"³⁶ וצריך רק להיות נמשך למטה, ועד
24 שזוכים לקיום היעוד ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותי"³⁷, "כי מלאה הארץ דעה את
25 הוי' כמים לים מכסים"³⁸.

36 פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
37 ירמי' לא, לג. וראה רמב"ם הל' תשובה ספ"ט.
38 ישעי' יא, ט. וראה רמב"ם שם, והל' מלכים בסופן.

34 ראה גם לקו"ש ח"ל ע' 172. וש"נ.
35 "התמים" ח"ב ע' מט. אנ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ג ע' שכו
ואילך. ועוד.

המשך ביאור למס' זבחים ליום שבת קודש עמ' א

1 כל דם הפר, ובשינוי זה נִתְקוּ הַכֶּתוּב מוסדר שאר העבודות
2 המעכבות, לעשותו מצות עֲשֵׂה בלבד, שללמד שאינו חובה כמותן
3 שינה את לשונו בשפיכת שיריים לעומת לשונו בשאר העבודות,
4 וְעֲשָׂאוּ בְכָר שְׂרָרֵי מִצְוָה שאינם מעכבים, לִזְמַר לִף שִׁירִים שלא
5 נשפכו על היסוד, אִין מְעַבְּרִין את כפרת הקרבן, שקרבן כשר הוא.
6 ומבואר שגם לרבי ישמעאל אין שיריים מעכבים, וכדברי רב פפא.

7 הגמרא מבררת את המשך דברי רב פפא, שרבי ישמעאל סובר
8 שמיצוי חטאת העוף מעכב. שואלת הגמרא: וְהָאֵם סָבַר רַבִּי
9 יִשְׁמַעְאֵל שְׂמִיּוּצֵי חֲטָאת הָעוֹף מְעַכְבֵּי, וְהִתְנַחֵ רַבִּי וְשֵׁנוּ בְרִייתָא
10 בבית מדרשו של רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, נִאֲמַר בְּחֲטָאת הָעוֹף (ויקרא ה ט) וְהִזְיָה
11 מִדָּם חֲטָאתָ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ וְהִנְשָׂאָר בְּדָם יִמְצָא אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ/
12 ויש לדרוש מהפסוק, וְהִנְשָׂאָר יִמְצָא/

59 בַּתְּחֵלָה [–את תחילת מתנות הדם] בַּחוּץ, לֹא בִיפֶר, ומכאן למדת
 60 שאין זו סברא לומר שמה ששיריו ניתנים במקום מסוים שאם נתן
 61 שם את עיקר דמיו שלא פסל, ושוב שבה השאלה למה הוצרכנו
 62 ללימוד מ'אותה' שאם עשאה למטה שפסלה, והרי אפשר ללמוד
 63 זאת ממה שדמים שלמטה שנתנם למעלה שפסלם.
 64 הברייתא דוחה את הדחיה: לֹא תוכל להוכיח מדמים הפנימיים
 65 שנתנם בחוץ לדמים העליונים שנתנם למטה, שכן אַם אִמְרַתְּ בְּדָמִים
 66 הַפְּנִימִיִּים שנתנם בחוץ שפסל, הרי זה משום שהם חמורים מפני
 67 שֵׁאִין מִזְבַּח הַפְּנִימִי מְמַרְקָן [–מסיים את מתן דמם], כלומר שאין
 68 מתן דמם מסתיים במזבח הפנימי והם צריכים עוד עבודה אחת,
 69 וכאשר יבואר להלן, האם תִּאמַר כן גם בְּדָמִים הַעֲלִיּוֹנִים שאם נתנם
 70 למעלה שפסלם, והלא קלים הם, שִׁהְיִי קִרְנוֹת מְמַרְקוֹת אוֹתָן
 71 [–מסיימות את מתנותיהם], שאין מתן שיריהם מעכב, וכיון שקלים
 72 הם אין להוכיח עליהם מן הדמים הפנימיים שהם חמורים, ועל כן
 73 ניתן לומר שאם נִתְּנָן לְמִטָּה בְּשִׂירִים, ולפיכך הוצרכנו ללימוד
 74 לפסול, כאמור, שֶׁתִּלְמֹד לומר 'אוֹתָהּ', לדרוש שרק אוֹתָהּ שְׁנִיתָן
 75 דָּמָה לְמַעְלָה כשירה, וְלֹא אוֹתָהּ שְׁנִיתָן דָּמָה לְמִטָּה.
 76 רמי בר חמא מוכיח שהתנא בברייתא זו סובר ששיריים מעכבים: מֵאֵי
 77 – מהו האומר בברייתא בדמים הפנימיים שֵׁאִין מִזְבַּח הַפְּנִימִי
 78 מְמַרְקָן, לֹא – האם אין הכוונה שאלו השיריים, ולומר שדמים
 79 הפנימיים חמורים ששיריהם מעכבים, ואין די במתן דמם על המזבח
 80 הפנימי, ועל כן אין ללמוד מהם על הדמים הניתנים על המזבח
 81 החיצון למעלה, שהם קלים שאין שיריהם מעכבים, ודי במתן דמם
 82 על הקרנות. מכאן מוכח, שהתנא של הברייתא סובר ששיריים
 83 הפנימיים מעכבים.
 84 הגמרא דוחה ביאור זה: אִמַר לִיה רַבָּא רמי בר חמא, אֵי הָכִי – אם
 85 כדברך, שכוונת התנא של הברייתא לומר שדמים הפנימיים אין
 86 מזבח הפנימי ממרקן לפי שהם צריכים עדיין שפיכת שיריים המעכבת
 87 את הקרבן, הלא מעתה כל שכן שאין צריך פסוק ללמוד שחטאת
 88 שנתן את דמיה למטה שפסלה, מפני שִׁהְיִי [–יש ללמוד זאת] בְּכָל
 89 הַזֹּמֶר ששיריים הפנימיים, וכך הוא הקל חומר, מֵה שִׂירִים
 90 הַפְּנִימִיִּים, שֶׁסוֹפָן לְהִיטֵן בַּחוּץ בַּחוּץ, כלומר שאין הקרבן כשר
 91 אם לא ישפוך את שיריהם על המזבח החיצון, ובכל זאת אם עֲשָׂאן
 92 בַּתְּחֵלָה בַּחוּץ, שנתן את דמיהם במזבח החיצון, במקום לעשותם
 93 בפנים, לֹא בִיפֶר ופסל את הקרבן, דמים הַנִּתְּנִין בְּמִזְבַּח הַחִיצוֹן
 94 לְמַעְלָה, שֵׁאִין סוֹפָן חוּבָה לְמִטָּה, כלומר שאין שפיכת שיריהם
 95 במזבח למטה מעכבת את הקרבן, ועבר וְעֲשָׂאן בַּתְּחֵלָה לְמִטָּה, שנתן
 96 את דמיהם מחצי המזבח ולמטה, האם אִינּוּ דִין שֶׁלֹא בִיפֶר ונפסל
 97 הקרבן, ושוב קשה מדוע הוצרכנו ללימוד מ'אותה'. אלא על כרחך
 98 שאין הברייתא סוברת ששיריים מעכבים, ולא לכך התכוונה
 99 באומרה שאין המזבח ממרק את הדמים הפנימיים.
 100 רבא מסיק מהו ביאור הברייתא באומרה שדמים הפנימיים אין מזבח
 101 ממרקן: אִלָּא אמר רבא, כוונת הברייתא היא שֵׁאִין מִזְבַּח הַפְּנִימִי
 102 מְמַרְקָן בְּלִבָּד אִלָּא פְּרוּזָבָה, שאין די במתנות המזבח הפנימי, אלא
 103 יש בהם גם מתנות על הפרוכת, וכיון שחמורים הם שצריכים שתי
 104 עבודות בפנים, אפשר שרק בהם אין להכשיר כאשר דמם ניתן בחוץ.
 105 ואין ללמוד מהם לדמים החיצוניים לפסול בהם בשינוי מקום נתינת
 106 הדם, אחר שהם קלים, שאין בהם שתי עבודות של מתנת דם.
 107 הגמרא מביאה ברייתא נוספת השייכת לנידון אם שיריים מעכבים:
 108 תַּנּוּ רַבֵּנָן בְּבִרְיָתָא, נאמר אודות מתנות הפר והשעיר ביום הכפורים
 109 (ויקרא טו ט) 'וְכִלָּה מִכִּפֶּר אֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ
 110 וְהַקֹּרֶבֶת מֵהַשְּׂעִיר הַחֵי', וקשה, שהיה די לומר 'והקריב את השעיר
 111 החי', ומפני מה נאמר גם 'וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד ואת
 112 המזבח', אלא שבאה התורה ללמד שאם בִיפֶר, דהיינו שנתן את כל
 113 מתנות הדם שבקודש ושבאווהל מועד ושכמזבח, בִּלְהָא את מעשיהם
 114 של הפר והשעיר וכשרים הם, וְאִם לֹא בִיפֶר ולא נתן את כל
 115 מתנותיהם, לֹא בִּלְהָא את מעשיהם, ואינם כשרים, דְּבִרְיָ רַבִּי עֲקִיבָא.
 116 אִמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, מִפְּנֵי מַה לֹא נִאֲמַר – מדוע לא נדרוש תיבות

1 וְשֵׁאִינוּ נִשְׂאָר לֹא יִמָּצֵה, כלומר, שאם יצא כל הדם בהזאה, אין
 2 צורך עוד במיצוי, ואין זה מעכב את הקרבן. הרי שדעת רבי ישמעאל
 3 היא שמיצוי חטאת העוף אינו מעכב. מתרצת הגמרא: שתי ברייתות
 4 אלו, זו שהובאה עתה, בה מבואר בדעת רבי ישמעאל שמיצוי חטאת
 5 העוף אינו מעכב, והברייתא דלעיל בה מבואר בדעתו וכפי שביאר
 6 רב פפא: שמיצוי חטאת העוף מעכב, נשנו על ידי תַּרְי תַּנְיָא [–שני
 7 תנאים] החולקים זה על זה, ומחולקתם היא אִלְיָבָא [–בשיטתו] דְּרַבִּי
 8 יִשְׁמַעְלָא.
 9 הגמרא מביאה דעה החולקת וסוברת ששיריים מעכבים: אִמַר רַבִּי
 10 בַר חַמָּא, הֵאִי תַנָּא – תנא זה, דלהלן, כִּפֶּר שִׂירִים מְעַכְבֵי את
 11 הקרבן, וכאשר יבואר בהמשך הברייתא.
 12 הברייתא מלמדת שחטאת שניתן דמה במזבח למטה ולא למעלה,
 13 פסולה: דְּתַנְיָא בְּבִרְיָתָא, נאמר בפסוק לגבי קרבן חטאת (ויקרא ו יט)
 14 'וְהִכֵּן הַמִּזְבֵּחַ אוֹתָהּ יִאֲכַלְנָהּ, והתיבה 'אוֹתָהּ' באה למעט ולומר
 15 שרק אוֹתָהּ שְׁנִיתָן דָּמָה לְמַעְלָה, דהיינו בקרנות המזבח, כפי
 16 שהורגתה התורה לעשות, חיטויה חיטו [–והיקתה וזיקתה] והיא
 17 כשירה ונאכלת, וְלֹא אוֹתָהּ שְׁנִיתָן דָּמָה לְמִטָּה שלא כדנינה, שאינה
 18 נאכלת.
 19 הברייתא מבארת מדוע נצרך לימוד זה. שואלת הברייתא: אִמְרַתְּ,
 20 וְכִי מֵאִין פְּאֹתָהּ לומר שחטאת שניתן דמה למטה כשירה היא,
 21 שהוצרכת להביא לימוד שהיא פסולה בכך. משיבה הברייתא: מה
 22 שבאת לחדש ששינוי במקום מתן הדם פוסל את החטאת, הוא מְכַלְל
 23 שְׁנַאֲמַר (דברים יב כו) 'וְעֲשִׂיתָ עֲלֵיהֶן הַבֶּשֶׂר וְהָדָם עַל מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ
 24 וְדָם וְכֹהֵף יִשְׁפֹךְ עַל מִזְבַּח וּגו' ה' אֱלֹהֶיךָ וְהַבֶּשֶׂר תֹּאכַל, ומה
 25 שאמרה תורה 'שפך', משמע שפיכה [–נתינה] אחת על גבי המזבח,
 26 כלומר שבתנינת מתנה אחת מן הדם, הותר הבשר באכילה, וְלִמְדֵנוּ
 27 מפסוק זה לְקַרְבֹּת הַנִּתְּנִין עַל הַמִּזְבֵּחַ בְּמִתָּן אֲרַבַּע [–בארבע
 28 מתנות], כגון חטאת, שֵׁאִם נִתְּנָן בְּמִתָּה אַחַת בְּלִבָּד, בִּיפֶר הקרבן,
 29 שאין מעכבת אלא מתנה אחת. ומעתה יָבֹול הייתי לומר שאִם
 30 הַקַּרְבֹּת שדינם להיות נִתְּנִין בְּמִזְבַּח לְמַעְלָה [–בחציו העליון],
 31 כחטאת בהמה, שְׁנִיתָן בְּמִזְבַּח לְמִטָּה [–בחציו התחתון] שלא כדנינם,
 32 שביפֶר, שכשם שמתן נתינת הדם אינו מעכב, כך גם מקום מתן
 33 הדם, ולכך הוצרך הלימוד מ'אותה' למעט זאת.
 34 הברייתא מבארת מדוע לא היינו למדים מעצמנו שמקום מתן הדם
 35 מעכב. שואלת הברייתא: וְהֵלֵא דִין הוּא – יש ללמוד דין זה, שמקום
 36 מתן הדם מעכב, גם בלא הלימוד האמור מ'אותה', שהרי נִאֲמַרו
 37 דָּמִים שְׁנִיתָנִים בְּמִזְבַּח לְמַעְלָה מחציו, והם דמי חטאת בהמה, וְנִאֲמַרו
 38 דָּמִים הַנִּיתָנִים בְּמִזְבַּח לְמִטָּה, בחציו התחתון, והם דמי חטאת העוף,
 39 ונלמד זה מזה ונאמר, מֵה דָּמִים הָאֲמֹרִים לְמִטָּה, דמי חטאת העוף,
 40 שֵׁאִם נִתְּנָן לְמַעְלָה לֹא בִיפֶר, אִם דָּמִים הָאֲמֹרִים לְמַעְלָה, דמי
 41 חטאת בהמה, אִם נִתְּנָן לְמִטָּה לֹא בִיפֶר ופסלה. ומעתה קשה, מדוע
 42 הוצרכנו ללימוד מ'אותה', הלא אפשר ללמוד ששכשם שחטאת העוף
 43 פסולה למעלה כך חטאת בהמה פסולה למטה.
 44 משיבה הברייתא: לֹא תוכל ללמוד זו מזה, משום שאם אִמְרַתְּ
 45 שבשינוי מקום פסל, הרי זה בְּדָמִים הַתְּחִתוֹנִים [–הניתנים למטה],
 46 כלומר בדמי חטאת העוף, שְׁנִיתָנִין בְּנִתְּנֵיהָ לְמַעְלָה, שהרי זה משום
 47 שֵׁאִין סוֹפָן של דמיה להיטתן לְמַעְלָה, ולכך לֹא בִיפֶר הקרבן ונפסל,
 48 האם מפני כך תִּאמַר שפסל את הקרבן גם בְּדָמִים הַעֲלִיּוֹנִים, כלומר
 49 בדמי חטאת בהמה, שְׁנִיתָנִין לְמִטָּה, שהלא יש לחלק ולומר, ששונים
 50 דמים אלו של חטאת העוף שֵׁישׁ מִזֵּן חֶלֶק שהוא קָרֵב לְמִטָּה, והם
 51 השיריים הניתנים על היסוד, ועל כן אפשר לומר שאין הם נפסלים
 52 אם ניתנו כולם למטה ולא רק שיריהם, ואין ללומדם מדמים
 53 הניתנים למטה שניתנו למעלה שפסלו, כיון שמקרבן זה אין דבר
 54 הניתן למעלה, ולכך שינוי זה פוסל בו.
 55 חזרת הברייתא ודוחה: הלא יש לדחות פירכא זו ולומר, דָּמִים
 56 (שיריים) של קרבנות הַפְּנִימִיִּים, כלומר שמתן דמם בפנים ההיכל,
 57 יוכיחו שפירכא זו אינה נכונה, שְׁהֵלֵא יֵשׁ מִזֵּן, מקרבנות אלו, קָרֵב
 58 בַּחוּץ, ששיריהם ניתנים על המזבח החיצון, וְאִם עַל פִּי כֵן אִם נִתְּנָן

שבת קודש כ"ה טבת ה'תשע"א

מצות לא תעשה רסה.
 המצוה הרס"ה - האזהרה שהזהרנו מלהעסיק מחשבותינו בתחבולות איך לרכוש קנין של זולתנו מאחינו, וזהו אמרו יתעלה: "לא תחמד בית רעף" (שמות כ, יז). ולשון המכלתא (פרשת יתרו שם): "לא תחמד - או (אם-כך אולי) אפלו

חמוד דבור? תלמוד לומר: "לא-תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת לך" (דברים ז, כה), מה להלן עד שיעשה מעשה, אף כאן נמי עד שעושה מעשה", הנה נתבאר לך שלא זו מזהיר מלעשות תחבולות כדי שנשיג לעצמנו דבר שחמדנו מרכוש אחינו, ואפלו בקניה ומתן דמים מרבים - שכל-זה עברה על "לא תחמד".

המשך ביאור למס' זבחים ליום שבת קודש עמ' א

אלו כסדר שהן כתובות בפסוק, אם בלה את כל מתנותיהם, כיפר, ואם לא בלה את כל מתנותיהם, לא כיפר, ובא הכתוב ללמד שאם כיפר אחת מקל המתנות לא עשה ולא בלום.

ביומא (ט) נאמר בסדר מעשה יום הכפורים מעבב, משום שנאמר בו 'חוקה' (ויקרא טו לד) 'הזיתה זאת לכם לחקת עולם לכפר על בני ישראל מקל חטאתם אחת בשנה', ו'חוקה' מלמד שאין לשנות מן האמור בכתוב. נאמר שם עוד שלרבי יהודה לא נאמר 'חוקה' אלא על הדברים הנעשים בקודש הקדשים בלבד. לפיכך הוצרך כאן רבי יהודה לדרוש שכל מתנות הדם מעכבות, אף אלו הנעשות בהיכל, ואילו רבי עקיבא לא הוצרך לכך לפי שהוא סובר ש'חוקה' נאמר על כל האמור בפרשה, גם הנעשה שלא בקודש הקדשים.

הגמרא מבארת את דברי הברייתא. מבררת הגמרא: מאי בינייהו - במה נחלקו רבי עקיבא ורבי יהודה, אחר שלשניהם נאמר בפסוק שכל המתנות מעכבות. אומרת הגמרא: נחלקו בכך רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי, ושתי דעות בדבר.

חד מהם אמר שמשמעות דרשין איכא בינייהו - המחלוקת ביניהם אינה בדין מוסים, שהכל מודים שמתנות הדם מעכבות בפר ובשעיר ושלכך בא הפסוק, וכן הכל מודים ששפיכת שיריים אינה מעכבת בהם, ונחלקו כיצד לדרוש את הכתובים. שרבי עקיבא סובר שהפסוק נדרש מטופר לראשון, שאם כיפר את כל מתנות הדם, כילה את עבודות קרבן, ואם לא כיפר את כולן לא כילה. ואמר לו רבי יהודה שאם אתה דורש כן, אין אתה יודע שכל המתנות מעכבות, שיתכן שרק אחת מהן מעכבת כחטאות החיצונות, ועל כן יש לדרוש כך, אם כילה את כל המתנות האמורות באותה פרשה, כיפר הקרבן, ואם לא כילה, לא כיפר. והכל מודים ששפיכת שיריים אינה מעכבת, ואינה לא בכלל 'כיפר' לרבי עקיבא, ולא בכלל 'כילה' לרבי יהודה, כיון שאינה אמורה באותה פרשה, אלא היא נלמדת מפר כהן משיח, כאמור לעיל (ע"א).

וחד מהם אמר שדין שיריים אם מעכבין או שאינם מעכבים, איכא בינייהו - בכך נחלקו. שרבי עקיבא דורש שאם כיפר את כל מה שאמור בפרשה, כילה את עבודות הפר והשעיר ויצא ידי חובתו, ושפיכת שיריים אינה מעכבת, משום שאינה אמורה בפרשה זו, ואילו רבי יהודה דורש שאם כילה את כל מה שאמור בקרבנות אלו, ואף מה שנלמד ממקום אחר, כמו שפיכת שיריים, כיפר הקרבן, ואם לא, לא כיפר.

הגמרא דנה אם אפשר להוכיח במחלוקת זו של רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי, מה אמר כל אחד מהם: תסתיים - תוכל להוכיח דרבי יהושע בן לוי הוא דאמר שיריים דמעכבי איכא בינייהו, דאמר רבי יהושע בן לוי, לדברי האומר ששיריים מעכבין, אם גמר את מתנות הדם ועדיין לא שפר את השיריים במזבח החיצון ונשפר הדם ואבד, מביא פיר אחר, ושחטו ומקבל את דמו ומתחיל לתת מדמם בתחלה (מתחילה) בפנים ההיכל על מזבח הזהב, כדי שהנשאר ממנו יחשב שיריים, ואז שפכם על יסוד המזבח החיצון. אילו היה נשפר הדם בין המתנות עצמן, כגון אחר שנתן מן הדם על הפרוכת קודם שנתן ממנו

על מזבח הזהב, היה מביא פר אחר ומתחיל לתת מדמו ממקום שהפסיק, דהיינו ממתנות מזבח הזהב, ואינו צריך לחזור ולתת את המתנות שכבר נתן מן הפר הראשון, אולם כאן שהשלים את כל המתנות ורק שפיכת שיריים לא עשה, אי אפשר שיתחיל בפר השני בשפיכת שיריים, שהרי אין שיריים אלא כשהם שיריי מתנות הדם עצמן, ועל כן הוא חוזר ונותן את מתנות הדם על מזבח הזהב, וכיון שנעשה שאר הדם לשיריים, שופכו על יסוד המזבח החיצון.

מכיון שרבי יהושע בן לוי פירש שדבריו לשיטת האומר ששיריים מעכבים, הרי שהוא סובר שקיימת דעה כזו, ועל כן יש להוכיח שהוא זה שאמר שרבי יהודה בברייתא סובר ששיריים מעכבים. דוחה הגמרא: אין זו הוכחה כלל, אמרו (-האם) רבי יוחנן החולק על רבי יהושע בן לוי בפירוש דעת רבי יהודה, לית ליה הא סברא - אינו סובר שקיימת דעה כזו ששיריים מעכבים, והאמר (-והלא אמר) רבי יוחנן להלן (ק"א). בביאור דעת רבי נחמיה שאמר (להלן ק"ב) שאם הקריב את שיריי דם הקרבנות מוחץ לעזרה, חייב כמקריב קרבנות בחוץ, שתנא (-שנה) רבי נחמיה את דבריו דברי האומר ששיריים מעכבין את החטאות הפנימיות, שדבריו נאמרו בקרבנות אלו, ועל כן הוא אומר שאם הקריב את שיריהן בחוץ חייב, שאם אינם מעכבים והקרבן כשר בלעדיהם, לא היה חייב על שפיכתם בחוץ. בדבריו אלו מוכח שאף לדעתו קיימת דעה הסוברת ששיריים מעכבים. אלא מה תאמר ליישב את דברך שאמרת שרבי יהושע בן לוי הוא זה שאמר שלדעת רבי יהודה שיריים מעכבים, שמה שאמר רבי יוחנן שרבי נחמיה שנה דברי האומר ששיריים מעכבים, הכוונה שיש מי שאומר כן ואלם לאו להני תנאי - אין זה אחד מתנאים אלו (רבי עקיבא ורבי יהודה), אם כן הקא נמי - אף כאן אוכל לומר לך שמה שאמר רבי יהושע בן לוי שדברי (-לדברי) האומר ששיריים מעכבים מביא פר אחד וכו', כוונתו שיש מי שאומר כן ואלם לאו להני תנאי - אין זה אחד מתנאים אלו (רבי עקיבא ורבי יהודה). ונמצא שאין לפשוט מי מרבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי סובר שדעת רבי יהודה ששיריים מעכבים, משום ששניהם הוכירו בדבריהם שיש תנאים הסותרים כן, ולא נתברר למי מהם התכוין לרבי יהודה.

משנה

משנתינו ממשכה בבאור דיני הקרבנות, ועוסקת בדין קרבנות החטאת. דיני הפאות הצבור וְחטאות הַיְחִיד, כך הם. ומפרטת המשנה: אלו הן הפאות הצבור שלא נשנו לעיל כיון שאין מכניסים מדמם לקודש, אלא דמם ניתן רק על המזבח החיצון, שיעורי המוספים של ראשי הדישים ושל מועדות - ימים טובים, הקריבים לחטאת. כל אלו, שהייתן בצפון - בחלק הצפוני של העזרה כדון קדשי קדשים ולא בכל העזרה כקדשים קלים, וכן קיבול דמן בקלי שרת, נעשה בצפון.

מוסיפה המשנה: ודמן של חטאות אלו טעון ארבע מתנות על ארבע קרנות המזבח. מבררת המשנה: כיצד ניתנים מתנות אלו.